

Η Εγκύκλιος της Εκκλησίας της Ελλάδος για τα 1700 χρόνια από την σύγκληση της Α' Οικουμενικής Συνόδου

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Πανηγυρικά εορτάζει εφέτος ο Χριστιανικός κόσμος τα 1700 χρόνια από την σύγκληση της Α' Οικουμενικής Συνόδου η οποία πραγματοποιήθηκε στη Νίκαια της Βιθυνίας το 325 μ. Χ. προκειμένου να αντιμετωπίσει την κακοδοξία του Αρείου.

Το γεγονός αυτό εορτάζει η Εκκλησία μας την προσεχή Κυριακή η οποία είναι αφιερωμένη στους 318 Θεοφόρους Πατέρες η οποίοι συγκρότησαν την Α' Οικουμενική Σύνοδο. Πανηγυρικά θα εορταστεί και στην [Εκκλησία της Ελλάδος](#) η επέτειος καθώς την προσεχή Κυριακή, 1 Ιουνίου, στον Καθεδρικό Ναό Αθηνών θα τελεστεί Συνοδική Θεία Λειτουργία ενώ για το ιστορικό – θεολογικό πλαίσιο θα ομιλήσει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. **Ιερόθεος**.

Επίσης, η Εκκλησία της Ελλάδος προέβη στην **έκδοση σχετικής Συνοδικής Εγκυκλίου**

, η οποία θα αναγνωσθεί στους Ιερούς Ναούς κατά την Κυριακή των Αγίων Πατέρων. Η Συνοδική Εγκύκλιος η οποία θα αναγνωστεί περιλαμβάνει τις εξής ενότητες: α) Η θεία βούληση εκφράζεται μέσω των Συνόδων, β) το αλάθητο των αποφάσεων των Συνόδων, γ) η ομοφωνία στις αποφάσεις, δ) η συμμετοχή, ε) το κύρος των αποφάσεων, στ) η Α΄ Οικουμενική Σύνοδος, ζ) οι αποφάσεις της Συνόδου.

Αναλυτικά η Εγκύκλιος:

Τέ-κνα ἐν Κυ-ρίῳ ἁ-γα-πητά,

Τὴν ἐ-βδό-μη Κυ-ρι-α-κὴ ἀ-πὸ τὸ Πά-σχα ἐ-ορ-τά-ζου-με καὶ τι-μᾶ-με τοὺς Πα-τέ-ρες τῆς Α΄ Οἰ-κου-με-νι-κῆς Συ-νό-δου. Κα-τὰ τὸ δι-α-νυ-ό-με-νο ἔ-τος 2025 συμ-πλη-ρώ-νον-ται 1.700 ἔ-τη ἀ-πὸ τὸ ἔ-τος 325 μ.Χ., ποὺ συ-νε-κλή-θη ἡ Α΄ Οἰ-κου-με-νι-κὴ Σύ-νο-δος στὴν Νί-και-α τῆς Βι-θυ-νί-ας. Μ΄ αὐ-τὴ τὴν εὐ-και-ρί-α ἅς θυ-μη-θοῦ-με τὶς ἀ-πο-φά-σεις της καὶ ἅς ἐμ-βα-θύ-νου-με στὴν ση-μα-σί-α ποὺ ἔ-χει γι-ὰ τὸ πλή-ρω-μα τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας.

α΄. Ἡ θεί-α βού-λη-ση ἐκ-φρά-ζε-ται μέ-σω τῶν Συ-νό-δων.

Ἡ ἀρ-χή τῶν Συ-νό-δων ἀ-νά-γε-ται ἀρ-χι-κὰ στὴν Ἀ-πο-στο-λι-κὴ Σύ-νο-δο ποὺ συγ-κρο-τή-θη-κε στὰ Ἰ-ε-ρο-σό-λυ-μα τὸ ἔ-τος 48 μ.Χ. (Πρά-ξε-ων 15, 6 καὶ ἐ-ξῆς).

Ἀ-πὸ τὴν Ἀ-πο-στο-λι-κὴ Σύ-νο-δο οἱ Σύ-νο-δοι ἀ-πο-τε-λοῦν θε-σμὸ ἀ-πο-στο-λι-κό, μὲ θεῖ-ο κύ-ρος καὶ ἀ-πο-φαί-νον-ται πε-ρὶ πί-στε-ως ἐν Ἀ-γί-ῳ Πνεύ-μα-τι, τὸ ὁ-ποῖ-ο ἐ-ξέ-φρα-ζαν οἱ Πα-τέ-ρες ποὺ συμ-με-τεῖ-χαν, ὅ-πως δη-λώ-νε-ται μὲ τὸ ἀ-πο-στο-λι-κό «ἔ-δο-ξε τῷ Ἀ-γί-ῳ Πνεύ-μα-τι καὶ ἡ-μῖν». Καὶ κα-τὰ τὸν Μέ-γα Κων-σταν-τῖ-νο (PG 20, 1080) «Πᾶν γὰρ ὅ,τι δ΄ ἂν ἐν τοῖς ἀ-γί-οις τῶν ἐ-πι-σκό-πων συ-νε-δρί-οις πράτ-τη-ται, τοῦ-το πρὸς τὴν θεί-αν βού-λη-σιν ἔ-χει τὴν ἀ-να-φο-ράν». Δη-λα-δὴ, κά-θε τι ποὺ πράτ-τε-ται στὶς ἁ-γι-ες Συ-νό-δους τῶν ἐ-πι-σκό-πων, αὐ-τὸ ἔ-χει τὴν ἀ-να-φο-ρὰ πρὸς τὴν θεί-α βού-λη-ση.

β΄. Τὸ ἀ-λά-θη-τον τῶν ἀ-πο-φά-σε-ων τῶν Συ-νό-δων.

Τὸ πλή-ρω-μα ἢ τὸ ὅ-λον ἢ τὸ σῶ-μα τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας, ποὺ τὸ συ-να-πο-τε-λοῦν ὅ-λοι οἱ κλη-ρι-κοὶ καὶ λα-ϊ-κοὶ ποὺ πι-στεύ-ουν ὁρ-θό-δο-ξα, λο-γί-ζε-ται στὴν Ὁρ-θο-δο-ξί-α ὡς φο-ρέ-ας τοῦ ἀ-λά-θη-του τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας, ἐ-νῶ ὡς φω-νὴ τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας καὶ ὁρ-γα-νο ἐκ-φρά-σε-ως τοῦ ἀ-λά-θη-του αὐ-τῆς εἶ-ναι ἡ ἀ-νώ-τα-τη δι-οι-κη-τι-κὴ ἀρ-χή της, δη-λα-δὴ ἡ Οἰ-κου-με-νι-κὴ Σύ-νο-δος, στὴν ὁ-ποί-α ἀν-τι-προ-σω-πεύ-ε-ται τὸ πλή-ρω-μα τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας μὲ τοὺς ἐ-πι-σκό-πους του, ποὺ δογ-μα-τί-ζουν μὲ τὴν ἐ-πε-νέρ-γει-α καὶ ἔμ-πνευ-ση καὶ ἐ-πι-στα-σί-α τοῦ Ἀγί-ου Πνεύ-μα-τος. Δὲν μπο-ρεῖ λοι-πὸν τὸ ἐκ-κλη-σι-α-στι-κὸ πλή-ρω-μα ἢ τὰ δύο με-γά-λα τμή-μα-τα αὐ-τοῦ, τῶν κλη-ρι-κῶν ἢ τῶν λα-ϊ-κῶν

ξε-χω-ρι-στά, ἢ πο-λὺ λι-γώ-τε-ρο κά-ποι-ο ἄ-το-μο ἢ κά-ποι-ος ἐ-πί-σκο-πος ἢ πα-τρι-άρ-χης ἢ πά-πας νὰ δογ-μα-τί-ζει ἔγ-κυ-ρα καὶ αὐ-θεν-τι-κά, δι-ό-τι αὐ-τὸ εἶ-ναι ἄ-πο-κλει-στι-κὸ δι-καί-ω-μα καὶ ἔρ-γο μόνον τῶν Οἰ-κου-με-νι-κῶν Συ-νό-δων καὶ τῶν ἐ-πι-σκό-πων ποὺ με-τέ-χουν σ' αὐ-τές, οἱ ὁ-ποῖ-οι ἄν-τι-προ-σω-πεύ-ουν τὸ πλή-ρω-μα τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας καὶ ἐκ-φρά-ζουν τὴν πί-στη του.

γ'. Ἡ ὁ-μο-φω-νία στὶς ἄ-πο-φά-σεις.

Μὲ αὐ-τὸν τὸν τρό-πο οἱ Οἰ-κου-με-νι-κὲς Σύ-νο-δοι δι-α-τυ-πώ-νουν σὲ δογ-μα-τι-κοὺς ὅ-ρους τὴν ἀρ-χαι-ο-πα-ρά-δο-τη ὁρ-θό-δο-ξο πί-στη τοῦ ἐκ-κλη-σι-α-στι-κοῦ πλη-ρώ-μα-τος, τὸ ὁ-ποῖ-ο ἄ-πο-δε-χό-με-νο τὰ δε-δογ-μέ-να, ὡς σύμ-φω-να πρὸς τὴν κοι-νὴ συ-νεί-δη-ση καὶ πί-στη του, ἀ-να-γνώ-ρι-ζει τὴν οἰ-κου-με-νι-κό-τη-τα αὐ-τῶν, ἢ ὁ-ποί-α ἔτ-σι ἐξαρ-τᾶ-ται καὶ ἀ-πὸ τὴν συμ-φω-νία, καὶ τὴν – μὲ ὁ-μο-φω-νία καὶ ἀγά-πη – ἐ-νό-τη-τα τοῦ ὁ-λου σώ-μα-τος τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας ἢ ἐκ τῆς «con-s-e-n-s-us E-c-c-l-e-s-i-ae» ὁ-λων τῶν χρό-νων, δη-λα-δὴ τὴν συμ-φω-νία τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας. Ἐν-νο-εῖ-ται, ὁ-μως, ὅ-τι αὐ-τὴ ἡ ἀ-να-γνώ-ρι-ση ἐκ μέ-ρους τοῦ ἐκ-κλη-σι-α-στι-κοῦ πλη-ρώ-μα-τος πρέ-πει νὰ νο-εῖ-ται μόνον ὡς ἀ-πλὸ ἐ-ξω-τε-ρι-κὸ γνώ-ρι-σμα καὶ τε-κμή-ρι-ο καὶ μαρ-τυ-ρία τοῦ ἀλά-θη-του τῶν δογ-μά-των ποὺ ἄ-πο-φα-σί-σθη-καν στὶς Συ-νό-δους καὶ τῆς οἰ-κου-με-νι-κό-τη-τας αὐ-τῶν, ἐ-νῶ οἱ με-τέ-χον-τες σὲ αὐ-τές ἐπί-σκο-ποι δι-α-τυ-πώ-νουν ἀ-λά-θη-τα τὰ δόγ-μα-τα ποὺ ἄ-πορ-ρέ-ουν ἀ-πὸ θεί-α δι-και-ο-σύ-νη ὑ-πὸ τὴν ἔμ-πνευ-ση τοῦ Ἀ-γί-ου Πνεύ-μα-τος.

δ'. Ἡ συμ-με-το-χή.

Στὶς Οἰ-κου-με-νι-κὲς Συ-νό-δους με-τεῖ-χαν μὲ πλή-ρη δι-και-ώ-μα-τα λό-γου καὶ ψή-φου μόνον οἱ ἐ-πί-σκο-ποι, ἥ-τοι πα-τρι-άρ-χες, ἑξαρ-χοι, μη-τρο-πο-λί-τες, ἀ-πλοὶ ἐ-πί-σκο-ποι, πα-λαι-ό-τε-ρα δὲ καὶ χω-ρε-πί-σκο-ποι. Μα-ζὶ μὲ αὐ-τοὺς μπο-ροῦ-σαν νὰ με-τέ-χουν μὲ δι-καί-ω-μα ψή-φου καὶ πρε-σβύ-τε-ροι καὶ δι-ά-κο-νοι, ἀλ-λὰ μόνον ὡς ἄν-τι-πρό-σω-ποι τῶν ἐ-πι-σκό-πων ποὺ κω-λύ-ον-ταν νὰ πα-ρα-στοῦν αὐ-το-προ-σώ-πως καὶ νὰ ἐκ-προ-σω-πή-σουν τὴν πε-ρι-ο-χή τους. Ἐ-πί-σης αὐ-τοῖ συμ-με-τεῖ-χαν, χω-ρὶς δι-καί-ω-μα ψή-φου, ὡς γραμ-μα-τεῖς ἢ νο-τά-ρι-οι ἢ καὶ σὲ ἄλ-λες βο-η-θη-τι-κὲς ἐρ-γα-σί-ες τῶν Συ-νό-δων καὶ τῶν ἐ-πι-σκό-πων, τοὺς ὁ-ποί-ους συ-νό-δευ-αν καὶ ὑ-πο-βο-η-θοῦ-σαν με-ρι-κὲς φο-ρὲς καὶ στὶς συ-νο-δι-κὲς συ-ζη-τή-σεις ἢ τέ-λος, μὲ ἐν-το-λὴ τῶν Συ-νό-δων, συμ-με-τεῖ-χαν καὶ αὐ-τοῖ στὴν συ-ζή-τη-ση μὲ τοὺς ἐ-τε-ρό-δο-ξους καὶ ἀ-να-σκεύ-α-ζαν τὶς δο-ξα-σί-ες τους. Τέ-λος, καὶ μο-να-χοὶ καὶ λα-ϊ-κοί, ἰ-δί-ως θε-ο-λό-γοι καὶ φι-λό-σο-φοι, συμ-με-τεῖ-χαν στὶς Συ-νό-δους ὡς σύμ-βου-λοι καὶ ἐρ-μη-νευ-τές, βο-η-θών-τας τους μὲ ποι-κί-λους τρό-πους στὸ ἔρ-γο τους.

ε΄. Τό κύ-ρος τῶν ἀ-πο-φά-σε-ων.

Με-τὰ ἀ-πὸ ἐμ-πε-ρι-στα-τω-μέ-νες συ-ζη-τή-σεις οἱ Οἰ-κου-με-νι-κὲς Σύ-νο-δοι ἐ-ξέ-δι-δαν πρῶ-τον μὲν σύμ-βο-λα ἢ ὄ-ρους ἢ τό-μους ἢ ὁ-μο-λο-γί-ες καὶ ἐκ-θέ-σεις, ποὺ ἀ-να-φέ-ρον-ταν στὴν δογ-μα-τι-κὴ πί-στη, δεύ-τε-ρον δὲ κα-νό-νες, ποὺ ἀ-να-φέ-ρον-ταν στὴν δι-οί-κη-ση, τὴν εὐ-τα-ξί-α, τὸ πο-λί-τευ-μα καὶ σὲ ὁ-λό-κλη-ρο τὸν βί-ο τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας, ποὺ ἔ-παιρ-ναν θέ-ση ὑ-πο-χρε-ω-τι-κῶν νό-μων γι-ὰ τὰ μέ-λη τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας καὶ γι-ὰ τὸ Κρά-τος.

Οἱ ἀ-πο-φά-σεις τῶν Συ-νό-δων ἀ-πο-τε-λοῦν ὄ-ρο σω-τη-ρί-ας γι-ὰ τοὺς πι-στούς, κλη-ρι-κούς καὶ λα-ϊ-κούς.

Ὁ αὐ-το-κρά-το-ρας Ἰ-ου-στι-νι-α-νὸς ὁ Α΄, πε-ρι-βάλ-λον-τας μὲ τὸ κύ-ρος τοῦ νό-μου τὶς ἀ-πο-φά-σεις τῶν Οἰ-κου-με-νι-κῶν Συ-νό-δων, ὥρι-σε: «θε-σπί-ζο-μεν τά-ξιν νό-μων ἐ-πέ-χειν τοὺς ἀ-γί-ους ἐκ-κλη-σι-α-στι-κοὺς κα-νό-νας, τοὺς ὑ-πὸ τῶν ἀ-γί-ων ἐ-πτὰ Συ-νό-δων ἐ-κτε-θέν-τας ἢ βε-βαι-ω-θέν-τας, τῶν γὰρ Συ-νό-δων τὰ δόγ-μα-τα κα-θά-περ τὰς θεί-ας Γρα-φὰς δε-χό-με-θα, καὶ τοὺς κα-νό-νας ὡς νό-μους φυ-λάτ-το-μεν».[1] Βε-βαί-ως, ἔ-κτο-τε ἡ τή-ρη-ση τῶν ἀ-πο-φά-σε-ων τῶν Συ-νό-δων ἐ-ξα-σφα-λί-ζει τὴν ἔν-τα-ξη στὴν Ἐκ-κλη-σί-α. Οἱ πάν-τες ὁ-φεί-λουν νὰ τη-ροῦν τὶς ἀ-πο-φά-σεις τῶν Συ-νό-δων.

στ΄. Ἡ Α΄ Οἰ-κου-με-νι-κὴ Σύ-νο-δος.

Ἡ Α΄ Οἰ-κου-με-νι-κὴ Σύ-νο-δος συγ-κλή-θη-κε ἀ-πὸ τὸν αὐ-το-κρά-το-ρα Μέ-γα Κων-σταν-τῖ-νο, στὴν Νί-και-α τῆς Βι-θυ-νί-ας, ἐ-ναν-τί-ον τοῦ αἰ-ρε-σι-άρ-χου Ἀ-ρεί-ου, ἀ-πὸ τὶς 20 Μα-ΐ-ου προ-κα-ταρ-κτι-κὰ καὶ ἀ-πὸ τὶς 14 Ἰ-ου-νί-ου ἐ-πί-ση-μα, μὲ πα-ρου-σί-α τοῦ Με-γά-λου Κων-σταν-τί-νου, μέ-χρι τὶς 25 Αὐ-γού-στου τοῦ ἔ-τους 325. Ἡ Σύ-νο-δος ἀ-πο-τε-λέ-σθη-κε κα-τὰ μὲν τὴν ἐ-πι-κρα-τοῦ-σα πα-ρά-δο-ση ἀ-πὸ 318 Πα-τέ-ρες, κα-τὰ ἄλ-λες δὲ ἱ-στο-ρι-κὲς μαρ-τυ-ρί-ες ἀ-πὸ «ἐγ-γὺς τρι-α-κο-σί-ων», ἀ-πὸ αὐ-τοὺς δέ, 5 μό-νον ἀ-πὸ τὴν Δύ-ση. Κύ-ρι-ος δὲ σκο-πὸς αὐ-τῆς ἦ-ταν ἡ κα-τα-δί-κη τοῦ Ἀ-ρει-α-νι-σμοῦ καὶ ἡ θε-τι-κὴ δι-α-τύ-πω-ση τῆς ὁρ-θο-δό-ξου δογ-μα-τι-κῆς δι-δα-σκα-λί-ας γι-ὰ τὸ δεύ-τε-ρο πρό-σω-πο τῆς Ἀ-γί-ας Τρι-ά-δος, δι-ό-τι τὴν θε-ό-τη-τα Αὐ-τοῦ εἶ-χε ἄρ-νη-θεῖ ἀ-πὸ τοῦ ἔ-τους 318 μ.Χ. ὁ ἐν Ἀ-λε-ξαν-δρεῖ-α πρε-σβύ-τε-ρος Ἀ-ρει-ος.

Τὸ πρῶ-το λοι-πὸν καὶ κύ-ρι-ο ἔρ-γο τῆς Συ-νό-δου ἦ-ταν ἡ κα-τα-δί-κη τῶν αἰ-ρε-τι-κῶν πλα-νῶν καὶ κα-κο-δο-ξι-ῶν τοῦ Ἀ-ρεί-ου καὶ τῶν ὁ-πα-δῶν του, κα-θὼς καὶ ἡ δι-α-κή-ρυ-ξη τῆς «πί-στε-ως» ἢ τοῦ «συμ-βό-λου» τῆς Νι-καί-ας. Μὲ αὐ-τὸν τὸν τρό-πο, ἡ μὲν Σύ-νο-δος κα-τα-δί-κα-σε καὶ ἀ-να-θε-μά-τι-σε, ὁ δὲ Μέ-γας Κων-σταν-τῖ-νος ἐ-ξό-ρι-σε τοὺς αἰ-ρε-τι-κοὺς Ἀ-ρει-ο, Σε-κοῦν-δο

Πτο-λε-μα-ί-δος καὶ Θε-ω-νᾶ Μαρ-μα-ρι-κῆς στήν Ἰλ-λυ-ρί-α, ἄρ-γό-τε-ρα δὲ ἐ-ξο-ρί-σθη-καν στήν Γαλ-λί-α καὶ ὁ Νι-κο-μη-δεί-ας Εὐ-σέ-βι-ος καὶ ὁ Νι-καί-ας Θε-ο-γνις, ἐπει-δὴ ἄρ-νή-θη-καν νὰ ἄ-να-γνω-ρί-σουν τὴν κα-τα-δί-κη τοῦ Ἀ-ρεί-ου καὶ δέ-χον-ταν τοὺς Ἀ-ρει-α-νοὺς, ἂν καὶ εἶ-χαν ἄ-πο-δε-χθεῖ τὸ σύμ-βο-λο τῆς Νι-καί-ας. Στὴν συ-νέ-χει-α, ἡ Σύ-νο-δος δι-ευ-θέ-τη-σε καὶ ἄλ-λα τρί-α ἐκ-κλη-σι-α-στι-κὰ σχί-σμα-τα, δη-λα-δῆ, τὸ Νο-βα-τι-α-νό, τὸ Σα-μο-σα-τι-α-νὸ καὶ τὸ Με-λι-τι-α-νό, κα-θὼς ἐ-πί-σης τερ-μά-τι-σε καὶ τὶς ἔ-ρι-δες γι-ὰ τὸν χρό-νο τοῦ ἐ-ορ-τα-σμοῦ τοῦ Πά-σχα καὶ ὅ-ρι-σε ὅ-πως αὐ-τὸ ἐ-ορ-τά-ζε-ται τὴν πρῶ-τη Κυ-ρι-α-κὴ με-τὰ τὴν πρῶ-τη παν-σέ-λη-νο τῆς ἐ-α-ρι-νῆς ἰ-ση-με-ρί-ας. Ἐ-πὶ πλέ-ον δέ, ἄ-πέ-κρου-σε τὴν ἄ-γα-μί-α τῶν κλη-ρι-κῶν καὶ μά-λι-στα τῶν ἐ-πι-σκό-πων καὶ στὸ τέ-λος ἐ-ξέ-δω-σε καὶ εἴ-κο-σι ἰ-ε-ροὺς κα-νό-νες.

Στὶς δογ-μα-τι-κὲς ἄ-πο-φά-σεις τῶν Συ-νό-δων ἄ-πο-δί-δει εὐ-λό-γως ἡ Ὁρ-θό-δο-ξος Κα-θο-λι-κὴ Ἐκ-κλη-σί-α αἰ-ώ-νι-ο κύ-ρος, ἄ-πό-λυ-τη ἄ-ξί-α καὶ αὐ-θεν-τί-α καὶ κα-θο-λι-κὸ καὶ ὑ-πο-χρε-ω-τι-κὸ χα-ρα-κτῆ-ρα, θε-ω-ροῦ-σα αὐ-τὲς ὡς τὰ κυ-ρι-ώ-τε-ρα γρα-πτὰ μνη-μεῖ-α τῆς Ἰ-ε-ρᾶς Πα-ρα-δό-σε-ως καὶ ὡς κα-νο-νι-κοὺς καὶ αὐ-θεν-τι-κοὺς καὶ ἄ-με-τα-κί-νη-τους γνώ-μο-νες τῆς ὀρ-θο-δό-ξου πί-στε-ως. Ὡς ἐκ τού-του, χρη-σι-μο-ποι-εῖ μό-νον αὐ-τοὺς τοὺς οἰ-κου-με-νι-κοὺς δογ-μα-τι-κοὺς ὁ-ρους ὡς κύ-ρι-α καὶ πρω-τεύ-ου-σα πη-γὴ τῆς δογ-μα-τι-κῆς δι-δα-σκα-λί-ας της, ἰ-σό-κυ-ρη καὶ ἰ-σό-τι-μ-η πρὸς τὴν Ἀ-γί-α Γρα-φή. Ἡ δογ-μα-τι-κὴ δι-δα-σκα-λί-α πε-ρι-έ-χει τὴν γνή-σι-α Ἰ-ε-ρὰ Πα-ρά-δο-ση, ἡ ὁ-ποί-α μα-ζὶ μὲ τὴν Ἀ-γί-α Γρα-φὴ ἄ-πο-τε-λοῦν τὶς δύο ἰ-σό-κυ-ρες καὶ ἰ-σο-δύ-να-μ-ες καὶ ἰ-σο-στά-σι-ες πη-γὲς τῆς Ὁρ-θο-δό-ξου Πί-στε-ως.

ζ΄. Οἱ ἄ-πο-φά-σεις τῆς Συ-νό-δου.

Ἡ Σύ-νο-δος εἰ-δι-κώ-τε-ρα:

1. Ἐρ-μη-νεύ-ου-σα αὐ-θεν-τι-κῶς τὴν γρα-πτὴ Πα-ρά-δο-ση τῆς Πα-λαι-ᾶς καὶ τῆς Και-νῆς Δι-α-θή-κης, δι-ε-κῆ-ρυ-ξε τὴν Μο-νο-θε-ΐ-α, ἔτσι ὅ-πως ὁ-μο-λο-γεῖ στὸ Σύμ-βο-λο τῆς Πί-στε-ως, ὅ-τι οἱ πι-στοὶ πι-στεύ-ουν «εἰς ἕ-να Θε-όν».
2. Δι-ε-κῆ-ρυ-ξε τὴν Τρι-α-δι-κό-τη-τα τοῦ Θε-οῦ, ἥ-τοι ὁ-μο-λο-γοῦ-με καὶ προ-σκυ-νοῦ-με Πα-τέ-ρα, Υἱ-ὸ καὶ Ἄ-γι-ο Πνεῦ-μα, Τρι-ά-δα ὁ-μο-ού-σι-ον καὶ ἄ-χώ-ρι-στον.

3. Κή-ρυ-ξε ὅ-τι ὁ Θε-ός εἶ-ναι Πα-τέ-ρας τῶν ἀν-θρώ-πων, ὅ-πως δι-δα-ξε ὁ Ἰ-δι-ος ὁ Κύ-ρι-ος, δι-δά-σκον-τάς μας νὰ ἀ-πευ-θυ-νό-μα-στε πρὸς τὸν Θε-ὸν, ἀ-πο-κα-λὼν-τας Τον «Πά-τερ ἡ-μῶν» (Κα-τὰ Ματ-θαῖ-ον στ΄, 9-13) καὶ με-τὰ τὴν Ἀ-νά-στα-σή Του πρὸς τοὺς Μα-θη-τές Του «ἀ-να-βα-ί-νω πρὸς τὸν πα-τέ-ρα μου καὶ πα-τέ-ρα ὑ-μῶν, καὶ Θε-ὸν μου καὶ Θε-ὸν ὑ-μῶν» (Ἰ-ω-άν-νου κ΄, 17).

4. Ὁ-μο-λό-γη-σε ὅ-τι ὁ Θε-ὸς εἶ-ναι δη-μι-ουρ-γός, προ-νο-η-τὴς καὶ κυ-βερ-νή-της τοῦ κό-σμου.

5. Κή-ρυ-ξε ὅ-τι ὁ Θε-ὸς εἶ-ναι ὁ Δη-μι-ουρ-γὸς πάν-των «ὁ-ρα-τῶν τε καὶ ἀ-ο-ρά-των».

6. Εἰ-σή-γα-γε τὸν ὄ-ρο «ὁ-μο-ού-σι-ος» γι-ὰ τὸ β΄ πρό-σω-πο τῆς Ἀγί-ας Τρι-ά-δος, τὸν Υἱ-ὸ τοῦ Θε-οῦ Πα-τέ-ρα ἐρ-μη-νεύ-ον-τας αὐ-θεν-τι-κῶς τοὺς λό-γους τοῦ Κυ-ρί-ου, ὁ Ὁ-ποῖ-ος δι-ε-κή-ρυ-ξε ὅ-τι: «Ἐ-γὼ καὶ ὁ πα-τὴρ ἓν ἐ-σμεν» (Ἰ-ω-άν-νου ι΄, 30).

7. Δι-ε-κή-ρυ-ξε τὴν προ-αι-ώ-νι-α ὑ-παρ-ξη τοῦ Υἱ-οῦ τοῦ Θε-οῦ σύμ-φω-να μὲ τὴν δι-δα-σκα-λί-α τοῦ εὐ-αγ-γε-λι-στοῦ Ἰ-ω-άν-νου: «Ἐν ἀρ-χή ἦν ὁ Λό-γος, καὶ ὁ Λό-γος ἦν πρὸς τὸν Θε-ὸν, καὶ Θε-ὸς ἦν ὁ Λό-γος» (Ἰ-ω-άν-νου α΄, 1).

8. Συ-νό-ψι-σε τὴν πί-στη τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας γι-ὰ τὸ μυ-στή-ρι-ο τῆς ἐ-ναν-θρω-πή-σε-ως τοῦ προ-σώ-που τοῦ Κυ-ρί-ου μας Ἰ-η-σοῦ Χρι-στοῦ στὰ ἐ-πτὰ πρῶ-τα ἄρ-θρα τοῦ Συμ-βό-λου τῆς Πί-στε-ως.

9. Δή-λω-σε τὸ ἀ-ναλ-λοί-ω-το τοῦ προ-σώ-που τοῦ Ἰ-η-σοῦ Χρι-στοῦ κα-τὰ τὸν λό-γο τοῦ Ἀ-πο-στό-λου Παύ-λου «Ὁ Ἰ-η-σοῦς Χρι-στὸς χθὲς καὶ σή-με-ρον ὁ αὐ-τὸς εἰς τοὺς αἰ-ῶ-νας» (Πρὸς Ἑ-βραί-ους ιγ΄, 8).

Ἡ Ἐκ-κλη-σί-α, ἐ-ξαι-τί-ας τῆς ση-μα-σί-ας ποὺ ἔ-χει τὸ Σύμ-βο-λο τῆς Πί-στε-ως στὴν ζω-ὴ τῶν πι-στῶν, ἔ-κρι-νε ἀ-πα-ραί-τη-τη προ-ϋ-πό-θε-ση γι-ὰ τὴν συμ-με-το-χὴ τῶν πι-στῶν στὰ Μυ-στή-ρι-α τοῦ Ἰ-ε-ροῦ Βα-πτί-σμα-τος καὶ τῆς Θεί-ας Λει-τουρ-γί-ας, τὴν ὁ-μο-λο-γί-α στὴν πί-στη τῆς Α΄ Οἰ-κου-με-νι-κῆς Συ-νό-δου.

Πα-ραλ-λή-λως, ἐ-νέ-τα-ξε τὸ Σύμ-βο-λο τῆς Πί-στε-ως στὶς Ἰ-ε-ρὲς Ἀ-κο-λου-θί-ες ποὺ τε-λοῦν-ται στὴν θεί-α λα-τρεί-α τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας μας.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ ἀγάπης ἐν Κυρίῳ,

† Ὁ Ἀθηνῶν Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ, Πρόεδρος

† Ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱερόθεος

† Ὁ Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ Ἰγνάτιος

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιὴλ

† Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Ἐφραίμ

† Ὁ Πειραιῶς Σεραφεῖμ

† Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας, Μήλου, Δήλου καὶ Μυκόνου Δωρόθεος

† Ὁ Γρεβενῶν Δαβὶδ

† Ὁ Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριάς Ἰουστῖνος

† Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου Στέφανος

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἀθανάσιος

† Ὁ Λήμνου καὶ Ἀγίου Εὐστρατίου Ἱερόθεος

† Ὁ Θεσσαλονίκης Φιλόθεος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

[1] Νεαρά ρλα΄, κεφ. α΄, πρβλ. Βασιλικῶν βιβλ. ε΄, τίτλ. Γ΄, β΄.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Δ/νοιο: Ἰωάννου Γενναδίου 14 - 115 21, Ἀθήναι
Τηλ. 210-7272.204, Fax 210-7272.210, e-mail: ecclesia.protocol@gmail.com

Πρωτ. 2227
Αριθ.
Διεκπ. 1033

Αθήνησι, τῇ 9ῃ Μαΐου 2025

Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ 3096

Πρὸς
τὸ Χριστεπώνυμο Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «Περὶ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου»

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Τὴν ἑβδόμη Κυριακὴ ἀπὸ τὸ Πάσχα ἐορτάζουμε καὶ τιμᾶ-
με τοὺς Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Κατὰ τὸ διανυό-
μενο ἔτος 2025 συμπληρώνονται 1.700 ἔτη ἀπὸ τὸ ἔτος 325 μ.Χ.,
ποὺ συνεκλήθη ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος στὴν Νίκαια τῆς Βι-
θυνίας. Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρίαν ἂς θυμηθοῦμε τὶς ἀποφάσεις τῆς
καὶ ἂς ἐμβαθύνουμε στὴν σημασία ποὺ ἔχει γιὰ τὸ πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησίας.

α'. Ἡ θεία βούληση ἐκφράζεται μέσῳ τῶν Συνόδων.

Ἡ ἀρχὴ τῶν Συνόδων ἀνάγεται ἀρχικὰ στὴν Ἀποστολικὴ
Σύνοδο ποὺ συγκροτήθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα τὸ ἔτος 48 μ.Χ.
(Πράξεων 15, 6 καὶ ἐξῆς).

Ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Σύνοδο οἱ Σύνοδοι ἀποτελοῦν θεσμὸ
ἀποστολικό, μὲ θεῖο κύρος καὶ ἀποφαίνονται περὶ πίστεως ἐν
Ἁγίῳ Πνεύματι, τὸ ὁποῖο ἐξέφραζαν οἱ Πατέρες ποὺ συμμετεῖ-
χαν, ὅπως δηλώνεται μὲ τὸ ἀποστολικό «ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύ-
ματι καὶ ἡμῖν». Καὶ κατὰ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο (PG 20, 1080)
«Πᾶν γάρ ὅ,τι δ' ἂν ἐν τοῖς ἁγίοις τῶν ἐπισκόπων συνεδρίοις
πράττηται, τοῦτο πρὸς τὴν θεῖαν βούλησιν ἔχει τὴν ἀναφοράν».

Δηλαδή, κάθε τι πού πράττεται στις ἁγίες Συνόδους τῶν ἐπισκόπων, αὐτὸ ἔχει τὴν ἀναφορὰ πρὸς τὴν θεία βούληση.

β'. Τὸ ἀλάθητον τῶν ἀποφάσεων τῶν Συνόδων.

Τὸ πλήρωμα ἢ τὸ ὅλον ἢ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πού τὸ συναποτελοῦν ὅλοι οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ πού πιστεύουν ὀρθόδοξα, λογίζεται στὴν Ὀρθοδοξία ὡς φορέας τοῦ ἀλάθητου τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ὡς φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄργανο ἐκφράσεως τοῦ ἀλάθητου αὐτῆς εἶναι ἡ ἀνώτατη διοικητικὴ ἀρχὴ της, δηλαδή ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, στὴν ὁποία ἀντιπροσωπεύεται τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ τοὺς ἐπισκόπους του, πού δογματίζουν μὲ τὴν ἐπενέργεια καὶ ἔμπνευση καὶ ἐπιστασία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα ἢ τὰ δύο μεγάλα τμήματα αὐτοῦ, τῶν κληρικῶν ἢ τῶν λαϊκῶν ξεχωριστά, ἢ πολὺ λιγώτερο κάποιο ἄτομο ἢ κάποιος ἐπίσκοπος ἢ πατριάρχης ἢ πάπας νὰ δογματίζει ἔγκυρα καὶ αὐθεντικά, διότι αὐτὸ εἶναι ἀποκλειστικὸ δικαίωμα καὶ ἔργο μόνον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἐπισκόπων πού μετέχουν σ' αὐτές, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσωπεύουν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκφράζουν τὴν πίστη του.

γ'. Ἡ ὁμοφωνία στὶς ἀποφάσεις.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι διατυπώνουν σὲ δογματικοὺς ὁρους τὴν ἀρχαιοπαράδοτη ὀρθόδοξο πίστη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, τὸ ὁποῖο ἀποδεχόμενο τὰ δεδομένα, ὡς σύμφωνα πρὸς τὴν κοινὴ συνείδηση καὶ πίστη του, ἀναγνωρίζει τὴν οἰκουμενικότητα αὐτῶν, ἡ ὁποία ἔτσι ἐξαρθᾶται καὶ ἀπὸ τὴν συμφωνία, καὶ τὴν - μὲ ὁμοφωνία καὶ ἀγάπη - ἐνότητα τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἐκ τῆς «*consensus Ecclesiae*» ὅλων τῶν χρόνων, δηλαδή τὴν συμφωνία τῆς Ἐκκλησίας. Ἐννοεῖται, ὅμως, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀναγνώριση ἐκ μέρους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος πρέπει νὰ νοεῖται μόνον ὡς ἀπλὸ ἐξωτερικὸ γνῶρισμα καὶ τεκμήριο καὶ μαρτυρία τοῦ ἀλάθητου τῶν δογμάτων πού ἀποφασίσθηκαν στὶς Συνόδους καὶ τῆς οἰκουμενικότητος αὐτῶν, ἐνῶ οἱ μετέχοντες σὲ αὐτές ἐπίσκοποι διατυπώνουν ἀλάθητα τὰ δόγματα πού ἀπορρέουν ἀπὸ θεία δικαιοσύνη ὑπὸ τὴν ἔμπνευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

δ'. Η συμμετοχή.

Στις Οικουμενικές Συνόδους μετείχαν με πλήρη δικαιώματα λόγου καί ψήφου μόνον οί επίσκοποι, ἤτοι πατριάρχες, ἑξαρχοί, μητροπολίτες, ἀπλοὶ ἐπίσκοποι, παλαιότερα δὲ καὶ χωρεπίσκοποι. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς μπορούσαν νὰ μετέχουν μὲ δικαίωμα ψήφου καὶ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι, ἀλλὰ μόνον ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπισκόπων ποὺ κωλύονταν νὰ παραστοῦν αὐτοπροσώπως καὶ νὰ ἐκπροσωπήσουν τὴν περιοχὴ τους. Ἐπίσης αὐτοὶ συμμετείχαν, χωρὶς δικαίωμα ψήφου, ὡς γραμματεῖς ἢ νοτάριοι ἢ καὶ σὲ ἄλλες βοηθητικὲς ἐργασίες τῶν Συνόδων καὶ τῶν ἐπισκόπων, τοὺς ὁποίους συνόδευαν καὶ ὑποβοηθοῦσαν μερικὲς φορὲς καὶ στίς συνοδικὲς συζητήσεις ἢ τέλος, μὲ ἐντολὴ τῶν Συνόδων, συμμετείχαν καὶ αὐτοὶ στὴν συζήτηση μὲ τοὺς ἑτερόδοξους καὶ ἀνασκεύαζαν τὶς δοξασίες τους. Τέλος, καὶ μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, ἰδίως θεολόγοι καὶ φιλόσοφοι, συμμετείχαν στίς Συνόδους ὡς σύμβουλοι καὶ ἐρμηνευτές, βοηθώντας τους μὲ ποικίλους τρόπους στὸ ἔργο τους.

ε'. Τὸ κύρος τῶν ἀποφάσεων.

Μετὰ ἀπὸ ἐμπεριστατωμένες συζητήσεις οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι ἐξέδιδαν πρῶτον μὲν σύμβολα ἢ ὅρους ἢ τόμους ἢ ὁμολογίες καὶ ἐκθέσεις, ποὺ ἀναφέρονταν στὴν δογματικὴ πίστη, δεύτερον δὲ κανόνες, ποὺ ἀναφέρονταν στὴν διοίκηση, τὴν εὐταξία, τὸ πολίτευμα καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἔπαιρναν θέσιν ὑποχρεωτικῶν νόμων γιὰ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ γιὰ τὸ Κράτος.

Οἱ ἀποφάσεις τῶν Συνόδων ἀποτελοῦν ὅρο σωτηρίας γιὰ τοὺς πιστοὺς, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς.

Ὁ αὐτοκράτορας Ἰουστινιανὸς ὁ Α΄, περιβάλλοντας μὲ τὸ κύρος τοῦ νόμου τὶς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὥρισε: «*θεσπίζομεν τάξιν νόμων ἐπέχειν τοὺς ἁγίους ἐκκλησιαστικούς κανόνας, τοὺς ὑπὸ τῶν ἁγίων ἐπτὰ Συνόδων ἐκτεθέντας ἢ βεβαιωθέντας, τῶν γὰρ Συνόδων τὰ δόγματα καθάπερ τὰς θείας Γραφᾶς δεχόμεθα, καὶ τοὺς κανόνας ὡς νόμους φυλάττομεν*».¹ Βεβαίως, ἕκτοτε ἡ τήρηση τῶν ἀποφάσεων τῶν Συνόδων ἐξασφαλίζει τὴν ἑνταξὶ στὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ πάντες ὀφείλουν νὰ τηροῦν τὶς ἀποφάσεις τῶν Συνόδων.

¹ Νεαρά εἰς α', κεφ. α', πρὸ βλ. Βασιλικῶν βιβλ. ε', τίτλ. Γ', β'.

στ'. Η Α' Οικουμενική Σύνοδος.

Η Α' Οικουμενική Σύνοδος συγκλήθηκε από τὸν αὐτοκράτορα Μέγα Κωνσταντῖνο, στὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας, ἐναντίον τοῦ αἵρεσιάρχου Ἀρείου, ἀπὸ τὶς 20 Μαΐου προκαταρκτικὰ καὶ ἀπὸ τὶς 14 Ἰουνίου ἐπίσημα, μὲ παρουσία τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, μέχρι τὶς 25 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 325. Ἡ Σύνοδος ἀποτελέσθηκε κατὰ μὲν τὴν ἐπικρατοῦσα παράδοση ἀπὸ 318 Πατέρες, κατὰ ἄλλες δὲ ἱστορικὲς μαρτυρίες ἀπὸ «ἐγγὺς τριακοσίων», ἀπὸ αὐτοὺς δέ, 5 μόνον ἀπὸ τὴν Δύση. Κύριος δὲ σκοπὸς αὐτῆς ἦταν ἡ καταδίκη τοῦ Ἀρειανισμοῦ καὶ ἡ θετικὴ διατύπωση τῆς ὀρθοδόξου δογματικῆς διδασκαλίας γιὰ τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος, διότι τὴν θεότητα Αὐτοῦ εἶχε ἀρνηθεῖ ἀπὸ τοῦ ἔτους 318 μ.Χ. ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρεσβύτερος Ἀρείος.

Τὸ πρῶτο λοιπὸν καὶ κύριο ἔργο τῆς Συνόδου ἦταν ἡ καταδίκη τῶν αἵρετικῶν πλανῶν καὶ κακοδοξιῶν τοῦ Ἀρείου καὶ τῶν ὁπαδῶν του, καθὼς καὶ ἡ διακήρυξη τῆς «πίστεως» ἢ τοῦ «συμβόλου» τῆς Νικαίας. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ἡ μὲν Σύνοδος καταδίκασε καὶ ἀναθεμάτισε, ὁ δὲ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐξόρισε τοὺς αἵρετικούς Ἀρειο, Σεκοῦνδο Πτολεμαῖδος καὶ Θεωνᾶ Μαρμαρικῆς στὴν Ἰλλυρία, ἀργότερα δὲ ἐξορίσθηκαν στὴν Γαλλία καὶ ὁ Νικομηδεῖας Εὐσέβιος καὶ ὁ Νικαίας Θεόγνις, ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν καταδίκη τοῦ Ἀρείου καὶ δέχονταν τοὺς Ἀρειανούς, ἂν καὶ εἶχαν ἀποδεχθεῖ τὸ σύμβολο τῆς Νικαίας. Στὴν συνέχεια, ἡ Σύνοδος διευθέτησε καὶ ἄλλα τρία ἐκκλησιαστικὰ σχίσματα, δηλαδή, τὸ Νοβατιανό, τὸ Σαμοσατιανό καὶ τὸ Μελιτιανό, καθὼς ἐπίσης τερμάτισε καὶ τὶς ἔριδες γιὰ τὸν χρόνον τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα καὶ ὅρισε ὅπως αὐτὸ ἑορτάζεται τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν πρώτη πανσέληνον τῆς ἑαρινῆς ἡμερῆς. Ἐπὶ πλέον δέ, ἀπέκρουσε τὴν ἀγαμία τῶν κληρικῶν καὶ μάλιστα τῶν ἐπισκόπων καὶ στὸ τέλος ἐξέδωσε καὶ εἴκοσι ἱεροὺς κανόνες.

Στὶς δογματικὲς ἀποφάσεις τῶν Συνόδων ἀποδίδει εὐλόγως ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία αἰώνιο κύρος, ἀπόλυτη ἀξία καὶ αὐθεντία καὶ καθολικὸ καὶ ὑποχρεωτικὸ χαρακτήρα, θεωροῦσα αὐτὲς ὡς τὰ κυριώτερα γραπτὰ μνημεῖα τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ ὡς κανονικοὺς καὶ αὐθεντικούς καὶ ἀμετακί-

νητους γνώμονες τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ὡς ἐκ τούτου, χρησιμοποιεῖ μόνον αὐτοὺς τοὺς οἰκουμενικοὺς δογματικοὺς ὅρους ὡς κύρια καὶ πρωτεύουσα πηγή τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς, ισόκυρη καὶ ισότιμη πρὸς τὴν Ἀγία Γραφή. Ἡ δογματικὴ διδασκαλία περιέχει τὴν γνήσια Τερά Παράδοση, ἡ ὁποία μαζί με τὴν Ἀγία Γραφή ἀποτελοῦν τὶς δύο ισόκυρες καὶ ἰσοδύναμες καὶ ἰσοστάσιες πηγές τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.

ζ'. Οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου.

Ἡ Σύνοδος εἰδικώτερα:

1. Ἑρμηνεύουσα αὐθεντικῶς τὴν γραπτὴ Παράδοση τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης, διεκήρυξε τὴν Μονοθεΐα, ἔτσι ὅπως ὁμολογεῖ στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ὅτι οἱ πιστοὶ πιστεύουν «εἰς ἓνα Θεόν».

2. Διεκήρυξε τὴν Τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ, ἥτοι ὁμολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε Πατέρα, Υἱὸ καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον.

3. Κήρυξε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Πατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅπως δίδαξε ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος, διδάσκοντάς μας νὰ ἀπευθυνόμαστε πρὸς τὸν Θεόν, ἀποκαλώντας Τον «Πάτερ ἡμῶν» (Κατὰ Ματθαῖον στ', 9-13) καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του πρὸς τοὺς Μαθητές Του «ἀναβαίνω πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν» (Ἰωάννου κ', 17).

4. Ὁμολόγησε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι δημιουργός, προνοητής καὶ κυβερνήτης τοῦ κόσμου.

5. Κήρυξε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Δημιουργὸς πάντων «ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων».

6. Εἰσήγαγε τὸν ὅρο «ὁμοούσιος» γιὰ τὸ β' πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ Πατέρα ἐρμηνεύοντας αὐθεντικῶς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, ὁ Ὅποιος διεκήρυξε ὅτι: «Εγὼ καὶ ὁ πατήρ ἓν ἐσμεν» (Ἰωάννου ι', 30).

7. Διεκήρυξε τὴν προαιώνια ὑπαρξὴ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ σύμφωνα με τὴν διδασκαλία τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος» (Ἰωάννου α', 1).

8. Συνόψισε τὴν πίστι τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὰ ἑπτὰ πρῶτα ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως.

9. Δήλωσε τὸ ἀναλλοίωτο τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἡθές καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας» (Πρὸς Ἑβραίους ιγ', 8).

Ἡ Ἐκκλησία, ἐξαιτίας τῆς σημασίας ποὺ ἔχει τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως στὴν ζωὴ τῶν πιστῶν, ἔκρινε ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῶν πιστῶν στὰ Μυστήρια τοῦ Ἱεροῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας, τὴν ὁμολογία στὴν πίστη τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Παραλλήλως, ἐνέταξε τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως στὶς Ἱερὲς Ἀκολουθίες ποὺ τελοῦνται στὴν θεία λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ ἀγάπης ἐν Κυρίῳ,

+ Ὁ Ἀθηνῶν **ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ**, Πρόεδρος
 + Ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱερόθεος
 + Ὁ Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ Ἰγνάτιος
 + Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιὴλ
 + Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Ἐφραίμ
 + Ὁ Πειραιῶς Σεραφεῖμ
 + Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας, Μήλου, Δήλου καὶ Μυκόνου Δωρόθεος
 + Ὁ Γρεβενῶν Δαβὶδ
 + Ὁ Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριάς Ἰουστίνος
 + Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου Στέφανος
 + Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἀθανάσιος
 + Ὁ Λήμνου καὶ Ἀγίου Εὐστρατίου Ἱερόθεος
 + Ὁ Θεσσαλονίκης Φιλόθεος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
 Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Ακριβὲς Ἀντίγραφον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Επιπλέον, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔχει αποφασίσει τὴν ἐκτακτὴ σύγκληση τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν **Δευτέρα 2 Ἰουνίου 2025**, με μοναδικό θέμα τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ ομιλητὴ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεσσηνίας **κ. Χρυσόστομο**, τὴν πραγματοποίηση **καλλιτεχνικῆς ἐκδήλωσης**

, το απόγευμα της Δευτέρας 2 Ιουνίου 2025, στο θέατρο Παλλάς η οποία θα μεταδοθεί ζωντανά από την Remtousia TV καθώς και την διανομή στους κληρικούς της Εκκλησίας της Ελλάδος του πονήματος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας **κ. Χρυσοστόμου** με τίτλο: **«Η Α' Οικουμενική Σύνοδος Νίκαια της Βιθυνίας - 325 μ.Χ., Ιστοριοδογματική θεώρηση»**, των εκδόσεων της ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ.